

de Granollers –lloc malaguanyat, resignat, trist i misèrrim com pocs al país– on realment es produeix, i d'una forma continuada, "art contemporani" o, si voleu, dit amb la terminologia de rigor, pràctiques artístiques no hegemòniques, o sigui, activitat i pensament, implicació i seguiment, insistència i mestratge, sigui a la seva classe de l'institut. Com si Amy Winehouse cantés cada dia per a nosaltres, només per a nosaltres, «Love is a losing game». I n'hi ha que han nascut ensenyats, que cada dia s'ho perden. Ja són ganesh!

Aquest text de Manel Clot (Granollers, 1956–2016) va ser escrit l'any 2008 per a l'exposició d'Anna Estany a Can Palauet (Mataró), dins el programa *Rodales 2*, organitzat per Transversal, Xarxa d'Activitats Culturals. Avui recuperem aquest escrit per tornar a parlar de *Processos identitaris*, un projecte que l'artista va iniciar a finals dels anys noranta i que continua vigent encara avui.

TRASH Studio Lab
Anna Estany
20.12.2024 – 6.4.2025

Acompanyament en el projecte

Joan Morey

Intervencions en xarxes

Judith Méndez Moreno

Textos

Manel Clot, Joan Morey

Coordinació de la producció

Jordi Costa

Correcció

Marina Miralles

Producció

Museu de Granollers

Disseny gràfic

Àlex Falcó Estudi

@trashstudiolabmuseu

#museudegranollers

Audiovisual

Jordi Costa, Mariona Freixa,
Productora Picadura

TRASH StudiOLab

Un projecte d'Anna Estany
Museu de Granollers
20.12.2024 – 6.4.2025

TRASH Studio Lab és un espai de trobada per a la reflexió col·lectiva sobre el cos, la vestimenta i la construcció de la identitat. Anna Estany (Igualada, 1959), en el seu paper d'artista i "artífex", transforma la sala d'exposicions en un estudi de creació, un laboratori experimental i un armari mutant, on s'estableix un diàleg entre art i moda en el qual la creativitat passa a ser una experiència compartida.

Pràctiques com l'acumulació obsessiva, el reciclatge tèxtil, el *dripping* colorista, el guarda-roba circular i una actitud propera al "diogenisme" –que promou una vida d'autosuficiència, de desafiament de les normes socials i de menyspreu cap a les convencions materials– són fonamentals per endinsar-se en l'univers de *TRASH Studio Lab*. Aquí, indumentària i art esdevenen eines per explorar qui som i qui volem ser, i ens conviden a imaginar un món més equitatiu i sostenible.

Matèria AE, vida n. 2 (4 idees +)

Manel Clot

I. Del públic en general

Processos identitaris i antecedents, desenvolupaments i projectes: bloc de treball que ni agrada ni interessa a tothom, sigui per prejudicis heretats, per complexos socioculturals de tota mena, per la manca de pràctica, per classisme, per invisibilitat i escassetat en el teixit "mitjà", per des/informació, desconeixement històric, bel·ligerància anticontemporaneïtat activa, peresa intel·lectual, preferència per l'ortodòxia, renúncia a tota lògica de temps i, no ho oblidem, per ser un treball sense vistiplaus ni reconeixements explícits ni aprovacions ni homologacions per part del discurs del dogma contemporani dels comportaments artístics (suposadament), a més, d'esquerres i progressistes. És a dir, tenim al davant un treball que, malgrat la continuïtat que ha tingut al llarg dels darrers anys, està mancat de cap títol oficial atorgat per la *gauche caviar* local, detentadora d'un aital poder, la magnitud del qual ratlla, si no una mena de nou totalitarisme de caire integrista, sí la versió actualitzada de l'afany clàssic d'acaparar totes les instàncies.

II. Escenari artístic del país i comportaments homologats

Som davant d'un treball, per tant, al qual no hem aplicat mai la terminologia del catecisme difós per una mena d'integrisme *soi-disant* contemporani i/o compromès. No en parlem en termes de desacords, antagonismes, dissidències, hegemonia, alterinitat o pràctiques no-sé-què, etc., nomenclatura de rigor en altres indrets —en aquest sentit, molt més submisos—, a més, sempre surt tot el repertori sencer. La idea de reconeixement de l'elit dirigent o pensant, juntament amb l'afany d'homologació (des/individualització?) al grup per mitjà de l'ús visible dels senyals establerts, fan pensar sovint en conductes de tribu o en normes d'adhesió de grupuscles violents.

III. Relació dels principals aspectes

Entre moltes altres coses, a hores d'ara em sembla que faria aquesta mena de primer repertori o relació de qüestions fonamentals presents al seu treball dels darrers anys —algunes de les quals, n'estic convençut, dirigeixen i enfoquen des de primera línia de foc la menysvaloració per part del gremi local (també conegut com a escena artística del país):

—professora de batxillerat, no pas "artista" ni "filla de" ni petarda viatgera...
—feina dura i esgotadora cinc dies per setmana, d'efectes desil·lusionadors i desinflatadors rapidíssims

—tria el "material" de treball precisament a la seva aula, com una prolongació de posicions i plantejaments actius (accionistes?), amb tots els pros-i-contrares que vinguin al cas... Ningú no ha pensat mai en paral·lel en els primers anys de Tim Rollins & KOS?

—treball amb components apropiacionistes a mig camí entre el *ready-made* i el replanteig d'usos socials... Ningú no ha pensat mai en les muntanyes d'elogis dedicats a Boltanski, Calle, Kounellis, etc., quan varen treballar, precisament, amb el tema de la "roba usada" i els intents de curtcircuitar els itineraris comercials rutinaris a partir de factors de gratuïtat o intercanvi?

—aspectes de la identitat i la màscara

—l'acció i la *performance* com a intervenció de caire festiu (i Kapprow?) i efímer (sense posterioritat)

—reconsideració de la relació "clàssica", tradicional, entre dona i vestits, és a dir, la disfressa i els jocs de les nenes (que volen fer-se les grans) posant-se la roba i les sabates de la mare... Cindy Sherman explica exactament en aquests termes el seu treball dels inicis

—el desinterès per cap mena de fetitxisme o *commodification* post-acció, ni per conservar les peces utilitzades o els seus vestigis (de vegades, ni tan sols una documentació)

—els estreps d'una quasi exacta relació entre com és, què és i què fa (a classe i al taller), és a dir, gairebé la perfecta identificació/superposició (de Borges a Dora García) en l'habitual binomi i/o dilema art/vida... i Robert Filliou?

—l'acostament i l'increment relacional amb les estudiants (el perquè tan pocs nois gosen fer el pas endavant des de l'aula a l'escena sembla trobar-se, no podia ser d'altra manera, en l'herència d'una rèmora classista i plena de prejudicis) que l'endemà tindrà a classe, i amb els pares de les quals ha de construir cada nou curs nous ponts i noves sostenibilitats

IV. Love is a losing game

Potser és per tot això, i més, o per res d'això sinó per altres aspectes que ni venen al cas ni tinc cap deure de fer públics —ni pensava fer-ho—, que fa molts anys que Anna E. és per a mi força més que l'excèntrica dels cabells taronges: com he dit mantes vegades, és la responsable que l'únic indret